

# El gos i l'ombra de l'alzina

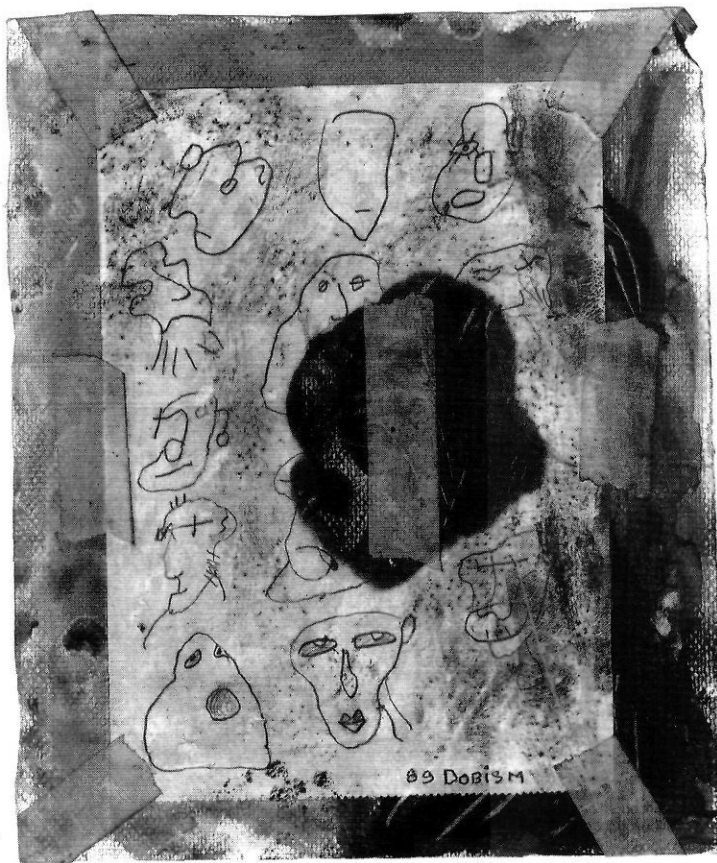
Pep Rosanes

## El gos

Una cadena em lliga a tu,  
és de ferro i no la veuries.  
De vegades se m'embolica,  
sobretot quan trona i m'espanto  
i em regiro com si pogués  
fugir, i et busco i no hi ets  
i la meua veu vol cridar-te,  
sense que sàpiga dir el nom  
dels dits que manen la cadena.  
Jo sóc llavors només bordar  
contra el clar de lluna mortal  
del meu ser sol, quan tu m'oblides  
entre els braços de l'home, lluny  
de l'esquena d'aquest gos vell  
on reposes hi ha cops la mà  
distreta. I ja sé que sempre  
tornes: també sempre te'n vas.  
No puc entendre que et lamentis,  
doncs, quan jo m'escapo de tu,  
quan arribo malalt. Me'n vaig  
perquè em fa patir l'esperar-te,  
per la por de la por d'haver-te  
perdut. Una cadena i jo,  
tu me la poses, me la treus,  
ho decideixes i m'ignores  
o m'estimes com un dels troncs  
del teu foc. Insignificant,  
em pots substituir: un altre  
gos, el mateix coll, la mateixa  
cadena. No puc ser gelós,  
és que avui no m'has fet menjar.

## Sé què dius

El meu nen no s'adorm.  
Somiava a les nits,  
desvetllat, una noia  
rossa –un vent de juny–  
que s'ha tornat la dona  
que ven flors. I li compro  
terra, perquè m'hi creixin  
les flors, mentre em somio  
colgant-m'hi: terra, flors,  
noia i nen. Sé què dius.  
Si l'abril té els seus arços,  
jo em tinc el meu nen fosc.



## La lluna a la finestra

Un àngel tutelar ens acompanya,  
l'ha fet venir la lluna, que ens és còmplice  
de finestra, tan calba com l'oracle.  
No sabem res de l'enyor de les coses,  
no imaginem l'angúnia concèntrica  
de la camisa desertada vora  
babel de membres i l'ampolla buida  
de whisky. Amb el gust del teu silenci,  
amb les paraules que et volen els llavis,  
quina insondable foscor m'anuncies?  
Podem encara revisar la lluna,  
expectant com un gos a la finestra.  
Siguem fatiga, perquè ens estimàvem,  
feliços fràgils, perquè no ens ho creïem.  
Un àngel tutelar riu mentre ens mira.  
L'amant intrusa venç la mort petita.

## La crema

Crema la platja? No, que així em revé  
la glopada primer, i de seguida  
feix de llum, el memento que perplex  
em va rendir tants dies que vindrien.  
Bocaterros, la teva mà suau  
m'unta l'esquena amb la crema que guarda  
la pell del sol; qui cuirassa del gel  
era la teva mà llatina, l'era,  
la del meu somni que arenós s'adorm.  
Vaig recobrant el teu germà que reia  
i em volia fer riure, mentre tu  
miraves bé. No vaig saber cap llengua  
per explicar-te el mossec del meu foc  
i ara no sóc pas res més que el residu  
d'aquella platja. Vinc de l'hospital  
i no pensava que encara ens banyéssim  
junts -m'ho puc creure? Va fer-me terror  
sentir-te a poc a poc que m'amollaves:  
la mà a l'esquena deia adéu, adéu...  
Quan ja no hi sigui més i se'ns obdini  
com a quimera el nostre temps, vindràs  
al capçal d'aquest llit procaç d'insomne  
i amb la mateixa crema m'untaràs,  
amorosa, l'esquena del foll viure?

## Lisbon revisited

Aquest estiu me'l crec, vaig voler dir,  
que ha fet meva la llum nua de places  
i carrerons, la llum vibrant del cel  
i els miradors des d'on s'estén la blanca  
ciutat, l'espai del desengany que perd  
l'alè del viatger que es desconcerta.  
«Aquí menjàvem sardines, i aquí  
beviem vinho verde, i en aquesta  
foto caminaves resolt, perquè  
volies seure al costat de Pessoa.»  
De l'àlbum, no n'escapa cap instant,  
no n'hi queda cap. «Sí que m'agrada  
molt amb aquesta samarreta.» Sí,  
l'estiu més esperat, la samarreta  
que no em puc posar més. Lisboa, neu,  
carrers de la Baixa fins a la tomba,  
*l'excepció inelegant que sóc.*  
Les pensions tenen totes els quartos  
semblants, algun escarbat i l'oblit.  
Aquest estiu me'l crec, i no podia.

## Salmacis

Oh Afrodita! Oh Hermes! Oh déus  
indiferents que regiu els destins  
distretament. A vosaltres us culpo  
de la dissort que em cediú bondadosos.  
Perquè Salmacis no vol el rebuig  
diví ni l'agra clemència, vol  
tastar l'amor moridor com si el vostre  
bellíssim fill fos humà per la nimfa.  
No he volgut pas confondre el meu cos  
amb el que és seu. I per sempre, oh déus  
indiferents que regiu tantes vides  
distretament, us diré que culpables  
sou del nou cos de l'androgin que és lluny  
del bell neguit d'estimar l'altre sol.



## Endevinalla

M'estic assegut a l'escala  
de casa teva,  
entre el gos i la porta.  
Veig ombres d'arbres, la brasa que fumo.  
Grills i lladrucs que revénen,  
granotes i trossos de lluna,  
com si s'hagués engrunat i la nit  
no ens la volgués, mai més, rodona.  
No tornaré, sempre insomne, quan dorms,  
a reposar els meus ulls en tu.  
El mateix silenci del bosc  
és el que sento company de les hores  
que t'han fet seva,  
que em decideixen mentre sóc aquí,  
un cos assegut a l'escala  
de casa teva,  
entre el gos i la porta.  
Saps què faig i qui sóc,  
entre el gos i la porta?